

בס"ד. ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ה*

ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך¹, ומבאר הצ"צ במאמרו ד"ה זה², שדוד³ הוא בחינת מלכות, הכוללת את כל נשמות ישראל, דכל ישראל בני מלכים הם⁴. וענין ונפקדת כי יפקד מושבך הוא, דע"י שיפקד (יחסר⁵) מקום מושבך, ביטול, עי"ז יהי ונפקדת, המשכת הזכרון⁶ דלמעלה. דזכרון הוא בחינה נעלית ביותר (כדלקמן). וזהו הקשר דונפקדת כי יפקד מושבך עם מחר חודש, כי בערב ר"ח הוא העלם והסתר הלבנה, ועד שברגע שלפני המולד לא נשאר ממנה גם נקודה, ועי"ז נעשה אח"כ (מחר) חודש, מולד הלבנה מחדש, המשכת אור חדש מהשמש ללבנה⁶, שלא האיר בה מקודם. וכמו"כ הוא בישראל שדומין ללבנה⁷, דע"י הביטול שלהם, נמשך בהם אור נעלה ביותר, אור חדש.

ויש לומר, דזה שהמשכת האור חדש נק' ונפקדת, זכרון⁸, הוא, כי המשכת האור השייך לעולמות (גם האור שלמעלה מעולמות אבל שייך לעולמות) אינו חידוש אמיתי, ואור חדש הוא אור א"ס שלמעלה משייכות לעולמות⁹. וזהו שהמשכת אור זה נק' ונפקדת, כי הזכרון הוא באוא"ס שלמעלה משייכות לעולמות. וכמבואר במק"א¹⁰, דכמו שבאדם ענין הזכרון אינו שייך אלא בדבר שאינו נחשב

* יצא לאור בקונטרס ראש חודש כסלו — תשנ"ב, "לקראת יום הבהיר ראש חודש כסלו .. ער"ח כסלו ה'תשנ"ב".

- (1) שמואל-א כ, יח. — הפטורה דמחר חודש.
- (2) נדפס באוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. וכנראה שהוא מאמר אדמו"ר הזקן [שבסה"מ תקס"ז ע' מח ואילך] בתוספת הגהות וביאורים וכו'.
- (3) בהבא לקמן, ראה אוה"ת שם יא, ב. וראה גם ד"ה זה בסה"מ תקס"ח (ע' תקכת ואילך) ע' תקלד.
- (4) שבת סז, א.
- (5) ראה פרש"י שמואל שם "ונפקדת — לשון זכרון, כי יפקד — לשון חסרון".
- (6) ראה בארוכה אוה"ת שם ט, סע"א ואילך.
- (7) ראה ב"ר פ"ו, ג. חולין ס, ב.
- (8) באוה"ת שם (יא, ב), שונפקדת הוא (גם) לשון יחוד [כלשון רז"ל (יבמות סב, ב) חייב אדם לפקוד את אשתו כו'], יחוד שמשא וסיהרא*, שזה נעשה ע"י המשכת אור חדש. ויש לומר, שהשייכות ד'ממחר' חודש" (המשכת אור חדש) לונפקדת הוא גם להפירוש שונפקדת הוא לשון זכרון, כבפנים.
- (9) ראה תו"א בראשית ח, ב, דאור חדש הוא או"ס שלפני הצמצום (שלמעלה מאור הקו). ויתירה מזה מבואר בכ"מ, שגם באוא"ס שלפה"צ, השם "אור חדש" קאי דוקא על האור שקודם עלות הרצון, ולמעלה יותר — על עצם האור (ראה בארוכה ספר הערכים חב"ד כרך ג' ערך אור חדש ס"ג ואילך (ע' שפח ואילך)).
- (10) לקו"ת דרושים לר"ה נח, ג. המשך תרס"ו ע' תקלט. ועוד.

* באוה"ת שם (יא, ב) מדובר בעיקר בענין יחוד ז"א ומלכות. ויש לומר, שעד"ז הוא בנוגע ליחוד קוב"ה וישראל — ראה אוה"ת שם י"ד, סע"א. וראה לקמן ס"ח.

בעיניו (ועד שבנקל לשכוח עליו), עד"ז הוא למעלה, דענין הזכרון הוא באוא"ס שלמעלה משייכות לעולמות, דכולא קמי' כלא חשיב. וזהו ונפקדת כי יפקד מושבך, דהמשכת האור שלמעלה משייכות לעולמות (ונפקדת) היא דוקא ע"י הביטול (יפקד מושבך). דכשעבודת האדם קשורה עם המציאות שלו (מציאות דקדושה), ההמשכה שנמשכת ע"י העבודה היא מבחינת אור השייך לעולמות (מציאות), ובכדי שתהי' המשכת האור שלמעלה משייכות לעולמות, דכולא קמי' כלא חשיב, הוא ע"י הביטול, יפקד מושבך.

ב) וביאור גודל העילוי דונפקדת (שנמשך ע"י יפקד מושבך) בפרטיות יותר, יובן ע"פ המבואר בלקו"ת¹¹ שבאתערותא דלעילא יש ג' בחינות. אתערותא דלעילא שמצד עצמה, אתערותא דלעילא שמתעוררת ונמשכת ע"י אתערותא דלתתא (עבודת האדם), ואתערותא דלעילא הבאה במתנה מלמעלה אלא שהמשכתה היא דוקא אחרי שלימות העבודה. ומבואר שם, שהאתערותא דלעילא שמצד עצמה היא ממקום שאין אתערותא דלתתא מגעת לשם [היינו, שהמשכת אתערותא דלעילא זו היא מאוא"ס שלמעלה מעולמות, שלגבי, אתערותא דלתתא אינה נחשבת למאומה¹²], והאתערותא דלעילא שנמשכת ע"י אתערותא דלתתא היא ממקום שהאתערותא דלתתא מגעת לשם [היינו, שבמקום זה יש ערך להנבראים, ועד שהעבודה שלהם (אתערותא דלתתא) מעוררת וממשכת אתערותא דלעילא], והאתערותא דלעילא שבדרך מתנה, המשכתה היא ממקום שאין אתערותא דלתתא מגעת לשם, אלא שאינה שורה ומתגלית אלא לאחרי שלימות העבודה [והאתערותא דלעילא שנמשכת על ידה]. דהגם שאתערותא דלעילא זו באה במתנה מלמעלה, מ"מ צ"ל איזה כלי לזה, דקוב"ה לא שריא אלא באתר שלים¹³, ולכן¹⁴, בכדי שיהי' הגילוי של אתערותא דלעילא זו (הבאה בדרך מתנה) צ"ל השלימות דמעשה התחתונים [אתערותא דלתתא ואתערותא דלעילא שמתעוררת ונמשכת על ידה].

ויש לומר, שהגילוי דונפקדת הוא נעלה יותר (גם) מהאתערותא דלעילא שלאחרי שלימות העבודה¹⁵. כי זה שהשלימות דעבודת האדם (מעשה התחתונים) היא כמו כלי גילוי האתערותא דלעילא, מורה שעבודת האדם יש לה איזה ערך ושייכות להאתערותא דלעילא. דבאוא"ס שלמעלה משייכות לעולמות שכולא קמי' כלא חשיב, אין שייך לומר שהשלימות דמעשה התחתונים היא מקום מוכשר (אתר

11) שה"ש כג, ד ואילך.

12) כ"ה הלשון בלקו"ת שה"ש לד, ד.

13) ראה זח"ג צ, ב.

14) כ"ה להדיא בלקוטי לוי"צ על תנ"ך ומארו"ל ע' קיב.

15) ומכש"כ שהוא נעלה יותר מהאתעדל"ע שלפני האתעדל"ת, שהיא רק מחיצוניות האור

(לקו"ת שבהערה 11). ולהעיר מהידוע (ראה בארוכה שערי תשובה ח"א שער התפלה כח, ג"ד.

ובכ"מ) דהמשכת אור חדש היא ע"י עבודה דוקא.

שלים) להגילוי דאוא"ס, דכיון שכולא קמי' כלא חשיב, הרי לגבי גילוי זה, אין זה אתר שלים. וענין הזכרון (ונפקדת) הוא בהדרגא דאוא"ס שכולא קמי' כלא חשיב, בדוגמת ענין הזכרון שאינו שייך אלא בדבר שאינו נחשב בעיניו (כנ"ל).

ג) **וצריך** להבין, שבהדרגא דאוא"ס שכולא קמי' כלא חשיב, גם הביטול של האדם הוא לכאורה כלא חשיב, והיאך שייך שביטול האדם (יפקד מושבך) יעורר כביכול בדרגא זו שיהי' נפקדת. ולהוסיף, שהאתערותא דלעילא שנמשכת לאחר שלימות העבודה, הגם שלגבי דרגא זו יש איזה ערך לעבודת האדם (כנ"ל סעיף ב), מ"מ אינה נמשכת ע"י עבודת האדם אלא מצד למעלה (מצד חסדו ית', כי חפץ חסד הוא¹⁶), וזה שאינה נמשכת ומתגלית להאדם אלא לאחר שלימות העבודה הוא בכדי שהאדם יהי' מוכשר לקבל את הגילוי (אבל לא שהעבודה ממשכת את הגילוי, ומכ"ש שאינה מעוררת אותו), והענין דונפקדת, שהוא בהדרגא דאוא"ס שכולא קמי' כלא חשיב, הוא מתעורר כביכול ע"י עבודת האדם (ביטול), שע"י יפקד מושבך (דהאדם) נעשה שיהי' נפקדת.

ד) **ויובן** זה ע"פ המבואר בהדרושים¹⁷ השייכות דויאמר לו יהונתן (אמירת יהונתן לדוד) למחר חודש, כי ענין חודש (מולד הלבנה) הוא המשכת אור (חדש) מהשמש בהלבנה, וידוע ששמש וירח בשרשם הם ז"א ומלכות. דו"א ומלכות הם משפיע ומקבל, בדוגמת שמש וירח. וזוהי השייכות ד(מחר) חודש לויאמר לו יהונתן, כי דוד הוא בחינת מלכות, לבנה. כמ"ש¹⁸ ודוד הוא הקטן וארז"ל¹⁹ שנקרא כן על שם המאור הקטן, לבנה. ויהונתן הוא ז"א, בחינת שמש הוי', שממשיך ומשפיע במלכות. דזהו שיהונתן הוא יה"ו נתן, נתינת והשפעת בחינת יה"ו למלכות. וזהו הקשר דויאמר לו יהונתן (ההמשכה מיהונתן לדוד) עם מחר חודש, כי ענין חודש הוא ההמשכה מזו"א (שמש) למלכות (לבנה).

ולהעיר, שע"פ הנ"ל, ענין ויאמר לו יהונתן שייך לר"ח, שאז הוא ההמשכה מזו"א למלכות, ונפקדת. ומזה שנאמר ויאמר לו יהונתן מחר חודש, משמע, שויאמר לו יהונתן שייך (גם) להענין דיפקד מושבך, שבערב ר"ח. ויש לומר הביאור בזה²⁰, שבכדי שיהי' הענין דיפקד מושבך, ושע"י יהי' נפקדת, הוא ע"י נתינת כח מלמעלה. וזהו ויאמר לו יהונתן מחר חודש, דיש לומר, דזה שנאמר ויאמר לו יהונתן לפני התיבות מחר חודש, הוא, כי ויאמר לו יהונתן הוא המשכת

(16) מיכה ז, יח.

(17) סה"מ תקס"ח ע' תקלד. ד"ה זה פר"ת (סה"מ פר"ת ע' קסז). [נבאוה"ת בראשית יא, א ואילך – באו"א קצת].

(18) שמואל-א יז, יד.

(19) חולין ס, ב.

(20) ראה ער"ז ד"ה ויאמר גר' מחר חודש תשכ"ח ס"ג (תו"מ סה"מ אייר ע' ס"ע רכט ואילך).

הנתינת כח מז"א למלכות על הענין דיפקד מושבך (שבערב ר"ח) ושע"ז יהי ונפקדת (בר"ח). ולכן נאמר ויאמר לו יהונתן לפני מחר חודש, כי ויאמר לו יהונתן הוא הנתינת כח על ענין מחר חודש.

ה) **ויש** לקשר זה עם המבואר בהדרושים²¹ עה"פ²² ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק, דצריך להבין, הרי כבר נאמר יצחק בן אברהם ולמה נכפל עוד פעם אברהם הוליד את יצחק. והביאור בזה, דאברהם הוא המשכה מלמעלה למטה ויצחק הוא העלאה מלמטה למעלה²³. והנה ההעלאה מלמטה למעלה מגעת למקום נעלה יותר מהמקום שמשם הוא ההמשכה מלמעלה למטה. וע"ד שארז"ל²⁴ איש מזריע תחלה יולדת נקבה, אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. שההולדה שע"י העלאת מ"ן (העלאה מלמטה למעלה) היא נעלית יותר מההולדה שע"י המשכת מ"ד (המשכה מלמעלה למטה). אלא שבתחלה צ"ל ההמשכה מלמעלה למטה ואח"כ היא ההעלאה מלמטה למעלה. ושני טעמים לזה²⁵. כי א"א להיות העלאה בלי קדימת ההמשכה ונע"ד אשה מזרעת, דגם כשאשה מזרעת תחלה הוא ע"י שהאיש מעורר אותה. וגם הכח שישנו בהעלאה מלמטה למעלה להגיע למקום נעלה מאד (אשה מזרעת תחלה יולדת זכר), המשכתו (התגלותו) הוא ע"י ההמשכה מלמעלה למטה שלפני ההעלאה ונע"ד אשה כי תזריע וילדה, דזה שנעשה הולדה מזרע האשה, הוא ע"י האיש. ויש לומר, דזה שהכח שבהעלאה מלמטה למעלה להגיע למקום נעלה מאד הוא ע"י ההמשכה מלמעלה למטה [אף שההעלאה מגעת למקום נעלה יותר מהמקום שמשם היא ההמשכה (שלפני ההעלאה)], הוא, כי ענין העלאה הוא העלאת התחתון, ולכן, הכח שבהעלאה להגיע למעלה מעלה הוא בהעלם, וע"י ההמשכה מלמעלה (המשכת העליון) מתגלה הכח שבהעלאת התחתון²⁶ (ומגיע למעלה יותר מהמקום שמשם היא ההמשכה מלמעלה).

וזהו²⁷ יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק, יצחק בן אברהם (שיצחק עצמו הוא בן אברהם) הוא שההעלאה עצמה באה ע"י קדימת ההמשכה, ואברהם הוליד את יצחק, הוליד הוא לשון פועל יוצא שנותן את כח התולדה

21) סה"מ תקס"ח ס"ע תקדד ואילך. וראה גם בהנסמן בהערה 27.

22) ריש פרשתנו (תולדות).

23) ראה בארוכה תו"א ריש פרשתנו (יו, א ואילך). סה"מ תקס"ח ע' תקלד ואילך. תרע"ח ע' סח ואילך. תרח"ץ ע' קכט ואילך. שם ע' קמו ואילך.

24) נדה לא, סע"א. וש"נ. וראה סה"מ תרע"ח ע' עה בענין מעלת "העלאה דיצחק" ו"הו"ע אשה מזרעת תחלה יולדת זכר".

25) ראה בארוכה סה"מ תקס"ח שבהערה 21. וראה גם תו"א שם יו, סע"ג ואילך.

26) וע"ד כח ההתהוות שבמלכות (לפי שררשה הוא בהעצמות), דבמלכות הוא בבחינת כח נעלם, והגילוי שלו הוא ע"י ז"א (המשך תרס"ו ע' תקנח).

27) סה"מ תקס"ח שם. וראה ער"ז תו"א שם. ולהעיר משה"מ תרע"ח שם וסה"מ תרח"ץ שם

ע' קמ.

ביצחק, הוא, שהכח שבהעלאת המטה להגיע למעלה נמשך (מתגלה) ע"י ההמשכה מלמעלה (שלפני ההעלאה). ויש לומר, שעד"ז הוא בוואמר לו יהונתן מחר חודש, המשכת הנתינת כח מז"א למלכות על הענין דמחר חודש, שיש בזה שני ענינים, דוגמת שני הענינים שבהמשכה מאברהם ליצחק. הנתינת כח על הענין דיפקד מושבך, הביטול וההעלאה דמלכות – עד"ד יצחק בן אברהם, והנתינת כח שע"י יפקד מושבך יהי' ונפקדת – עד"ד אברהם הוליד את יצחק.

ו) **והנה** בהמעלה דהעלאה מלמטה למעלה לגבי המשכה מלמעלה למטה, שני ענינים. שההעלאה מלמטה למעלה מעוררת וממשכת ממקום נעלה יותר מההמשכה הבאה מלמעלה מצד עצמה. וכמובא לעיל מהדרושים שהמעלה דהעלאה לגבי המשכה היא עד"ד אשה מזרעת תחלה יולדת זכר, שהולדת האהבה שבבחינת זכר (אהבה רבה) באה מהאתערותא דלעילא²⁸, אלא שזה שהאתערותא דלעילא נמשכת מפנימיות האור (שלכן נולד ממנה אהבה רבה) הוא מפני שהמשכתה הוא על ידי האתערותא דלתתא²⁸. והמעלה דההעלאה עצמה, שהיא נעלית יותר גם מההמשכה שע"י העלאה. וכמבואר בהדרושים²⁹ המעלה דאור חוזר (העלאה) שהוא חוזר לקדמות המאציל ממש. ולכן לע"ל יאמר ליצחק דוקא כי אתה אבינו³⁰, לפי שאז יתגלה המעלה שבהעלאה עצמה.

ויש לומר, דשני הענינים שייכים זל"ז. דזה שע"י ההעלאה, ההמשכה היא נעלית יותר, הוא מצד העילוי שבהעלאה עצמה. אלא שעכשיו, שעיקר המעלה היא בההמשכה מלמעלה, המעלה דהעלאה היא שההמשכה שעל ידה היא המשכה נעלית יותר, ולע"ל תתגלה המעלה דהעלאה עצמה³¹. ועפ"ז יש לומר, דענין יצחק [בן אברהם] הוא נעלה יותר מהענין ד[אברהם] הוליד את יצחק. דענין הוליד את יצחק, המשכת כח ההולדה ביצחק, הולדת האהבה שבבחינת זכר על ידי העלאת מ"ן (אשה כי תזרע), הוא מעלת ההמשכה שעל ידי ההעלאה. וענין יצחק [בן אברהם] הוא מעלת ההעלאה עצמה. וזהו שביצחק בן אברהם נאמר יצחק לפני אברהם, ובאברהם הוליד את יצחק נאמר אברהם לפני יצחק³², כי באברהם הוליד את יצחק,

(28) לקר"ת תזרע כ, ב.

(29) סה"מ תקס"ח שם ס"ע תקכה ואילך.

(30) שבת פט, ב.

(31) ראה עד"ז לקמן תו"מ סה"מ טבת ע' ריז בענין תלמוד ומעשה, שגם עכשיו מעלה במעשה לגבי תלמוד. שהרי זה שתלמוד גדול הוא לפי שמביא לידי מעשה (קידושין מ, ב). אלא שעכשיו, שעיקר המעלה היא בגילויים – גם מעלת המעשה הוא טעם על תלמוד גדול. ולע"ל יתעלה מעלת המעשה עצמה, ולכן אז יהי' מעשה גדול.

(32) ראה בהשיחות הדתוועדות זו, שעד"ז הוא בנוגע להגאולה דיו"ד כסלו וי"ט כסלו [ששניהם כוללים ברי"ח כסלו, וערב רי"ח כסלו (מחר חודש) הוא הכנה לשני הענינים], שבהסדר דשני ענינים אלה – שני אופנים: בשנים – הגאולה די"ט כסלו (בשנת תקנ"ט) היא לפני הגאולה דיו"ד כסלו (בשנת תקפ"ז); ובימי החודש דכל שנה – יו"ד (כסלו) הוא לפני י"ט (כסלו).

עיקר המעלה היא בהמשכה, ולכן ההתחלה והעיקר הוא אברהם, וביצחק בן אברהם (יצחק עצמו), עיקר המעלה היא בהעלאה, ולכן נאמר תחלה יצחק, כי הוא העיקר (ואח"כ מבאר שהדרך לבוא להעלאה דיצחק הוא על ידי המשכה מלמעלה למטה, בן אברהם).

ז) **ועד"ז** הוא ביהונתן ודוד, ז"א ומלכות, דעכשיו, ז"א הוא למעלה ממלכות, דז"א הוא משפיע במלכות. ולכן, עיקר המעלה היא בהמשכת ז"א (למלכות), ונפקדת. והמעלה דיפקד מושבך (ביטול ועליית המלכות) הוא שע"ז נעשה ונפקדת. וכמבואר בהדרושים³³ שההעלאה דערב ראש חודש היא בכדי שע"ז תהי' ההמשכה בראש חודש. ולעתיד לבוא תתגלה בחינת המלכות כמו שהיא מצד עצמה³⁴, שתקבל מאו"ס עצמו (כמו ז"א). וכמ"ש³⁵ והי' אור הלבנה כאור החמה, שהלבנה תאיר מעצמה, כמו השמש. ויתירה מזה, שאח"כ יתגלה שורש המלכות שלמעלה מהשורש דז"א ואז תהי' המלכות למעלה מז"א, אשת חיל עטרת בעלה³⁶. וזהו שנאמר (בהפטורה דמחר חודש³⁷) עד דוד הגדיל, שרוד למעלה מיהונתן³⁸.

והנה ידוע³⁹ שתחלת העלי' דמלכות הוא שהיא מתבטלת ממציאותה ונעשית נקודה תחת היסוד [שבכללות הו"ע יפקד מושבך], ועי"ז היא נעשית כלי להעליות שלמעלה מזה, ועד להעלי' דאשת חיל עטרת בעלה. ועפ"ז יש לומר, דזה שההעלאה דער"ח (יפקד מושבך) הוא בכדי שע"ז תהי' ב"ח ההמשכה מז"א (ונפקדת), הוא עכשיו, אבל לע"ל, המעלה דיפקד מושבך⁴⁰ היא שע"ז נמשך הגילוי דשורש המלכות עצמה.

ח) **והנה** זה ששמש וירח הם ז"א ומלכות הוא כמו ששמש וירח הם בענין הספירות. אבל למעלה מזה, שמש וירח הם הקב"ה (שמש הוי')

וע"פ הידוע (ראה לקוטי לוי"צ אגרות קודש ס"ע שלג ואילך. שם ס"ע שלט ואילך) שאדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי הם ע"ד אברהם ויצחק – הקדימה דיו"ד כסלו ליי"ט כסלו הוא ע"ד יצחק בן אברהם, והקדימה דיי"ט כסלו ליו"ד כסלו הוא ע"ד אברהם הוליד את יצחק.

33) סה"מ פ"ת ע' קסה.

34) דזה שהלבנה (מלכות) מקבלת מהשמש (ז"א) הוא ע"י מיעוט הירח. אבל מצד עצמה, היא כמו השמש שאיר מעצמו.

35) ישע"י ל, כו.

36) משלי יב, ד.

37) שמואל"א כ, מא.

38) וגם עכשיו יש מעין זה, כמו שאמר יהונתן לדוד ואתה תמלוך על ישראל ואנכי אהי' לך

למשנה (שמואל"א כג, יז).

39) ראה המשך תרס"ו ע' רפד ואילך.

40) ענין יפקד מושבך שייך רק עכשיו, כשהלבנה מקבלת מהשמש (משא"כ לע"ל). אלא שאז יתגלה אמיתית המעלה דיפקד מושבך עכשיו, שהוא (לא רק בשביל ההמשכה מז"א אלא גם) שע"ז נמשך (לע"ל) הגילוי דשורש המלכות.

ישראל (שדומין ללבנה). וכמובא לעיל (בתחלת המאמר) מהדרושים, דיפקד מושבך (דוד, לבנה) הוא הביטול דישראל, ועי"ז נעשה ונפקדת, שהקב"ה נוכר כביכול עליהם ופוקד אותם. ויש לומר, דכמו שע"י יפקד מושבך דמלכות מתגלה ענינה ושרשה דהמלכות עצמה, שאינה צריכה לקבל מז"א (שמש), ויתירה מזה שע"י תהי' עליית המלכות למעלה מז"א, עד"ז הוא בנוגע ליפקד מושבך דישראל, שע"י הביטול דישראל מתגלה ענינם שלמעלה מהנ"ל, שישראל וקוב"ה כולא חד⁴¹, שלכן אינם צריכים כביכול לקבל מהקב"ה, שהרי הם חד ממש, ויתירה מזה, דכיון שלמעשה ידיך תכסוף⁴², הרי ישראל הם משפיעים כביכול בהקב"ה, אשת חיל עטרת בעלה. וזהו ונפקדת כי יפקד מושבך, דהגם שענין הזכרון הוא בהדרגא דאוא"ס שכולא קמי' כלא חשיב, אעפ"כ הביטול דישראל (יפקד מושבך) מעורר בדרגא זו שיהי' ונפקדת, כי זה שבכדי לעורר למעלה הוא ע"י שהאדם המעורר יש לו ערך וחשיבות, הוא, כשהאדם המעורר הוא מציאות לעצמו, וע"י הביטול דיפקד מושבך מתגלה ענינם העליון דישראל שהם חד עם קוב"ה, חד ממש.

ט) **והנה** נתבאר לעיל (בתחילת המאמר) דענין מחר חודש הוא⁴³ המשכת אור חדש. ויש לקשר זה עם מ"ש בדרושי הצ"צ דמחר (חודש) קאי אלע"ל, ע"ד מארז"ל⁴⁴ למחר לקבל שכרם, כי לע"ל יהי' גילוי אור חדש שלא האיר גם קודם הצמצום. ועי"ז יהי' אז חידוש הכי עליון בכל הענינים, בישראל – שהם עתידים להתחדש כמותה⁴⁵, בתורה – תורה חדשה מאתי תצא⁴⁶, וע"י ישראל ותורה יהי' חידוש גם בהבריאה – שמים חדשים וארץ חדשה⁴⁷. וממשיך הכתוב, כן יעמוד זרעכם ושמכם, שגם לע"ל, כשיהי' שמים וארץ חדשים יהי' עומד וניכר העבודה דישראל⁴⁸ עכשיו, שעל ידה נעשה החידוש. והקב"ה ישתעשע (וועט זיך צאצקען) עם ישראל, שעל ידם נתמלא הכוסף והתשוקה שלו להיות לו דירה בתחתונים.

ויהי רצון, שהדיבור בענינים אלה, ובפרט בשבת מברכים החודש, ויתירה מזה בערב ר"ח [מחר חודש], ימהר ויזרו הגילוי דוד מלכא משיחא, דוד מלך ישראל חי וקיים⁴⁹, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בגאולה האמיתית והשלימה. וכל זה באופן דמיד, ע"ד מולד הלבנה שהוא ברגע כמימרא, מיד הן נגאלין⁵⁰.

41 ראה זח"ג עג, א.

42 איוב יד, טו.

43 אוה"ת בראשית יא, ב.

44 עירובין כב, א. ע"ז ג, א.

45 נוסח קידוש לבנה, מסנהדרין מב, א.

46 ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

47 ישעי' סו, כב.

48 ראה לקו"ת שה"ש מ, סע"א ואילך. סה"מ תרע"ח ע' רפד.

49 ר"ה כה, א.

50 רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.